

HVnimundus Germaniæ regulus ob gloriæ cupiditatē aliquoties Danubij limites cum suis transgressus, Romanorum subditos ingenti clade affecit. Nam milites Riparij ob stipendij penuriam paulatim diffluebant. Cum itaque messis instaret & Bathauēses per agros feraces demetendo frumēto occupati essent, atq; nihilominus portas urbis custodirēt, Hunimūdu rex per insidias portas occupauit, custodes interfecit, & urbe potitus fuit. Itaq; magna ibi cedes edita. Ibi urbs diripitur, ac in solitudinem redigitur. incolæ uerò qui superauerant, in Germaniam trans Danubium abducuntur, Anno Christi 477. Alij uerò qui fuga e-

lapi fuerunt, sese Laureacum receperunt. Eos S. Severinus consolatus, omnē spem in solius Dei clementia haberi ostendit. Hoc modo Hunimundus finitimis gentibus magno terrori fuit, atq; suam ditionem plurimum ampliavit. Auent. libro 2.